

Tavataan Hallin lavalla

Kesäiset lavatanssit ovat suomalaisista suomalaisin ilmiö. Moni on löytänyt parinsa lavalta. Meidän perisuomalaisten on perin vaikeaa ryhtyä puhumaan vieraan kanssa, etenkin miehen vieraan naisen. Ja miehillähän se tuntuu tässä tasa-arvoisessa yhteiskunnassa olevan vastuu aloittamisesta.

Lavatanssit olivat jo kertaalleen loppua tykkänään. Järjestäjät syyttivät huviveroa ja muita yhteiskunnan velvoitteita. Ruvettiin järjestämään levytansseja. Vaikken olekaan vanha perniöläinen tiedän, että täälläkin oli maankuulu lava, jonne nuoret tulivat pitkien taipaleiden takaa. Sekin loppui aikanaan, ja nyt lavakin on purettu.

Ei se lavojen alamäki ollut minkään huviveron syytä. Maailma vaan meni menojaan, eivätkä talkootyötä tekevät järjestäjät pysyneet mitenkään perässä. Ei lavatanssien kuihtuminen ollut mitenkään kummoista. Pyykkiveden mukana meni paljon isompiakin instituutioita, joita ei enää millään saa herätettyä.

Mutta lavatanssit ovat niin iso ja tärkeä osa suomalaista kesää, että tapa alkaa vähitellen elpyä. Lehdet kertovat, että on joukoittain nuoria, jotka ajavat viikonloppuisin satoja kilometrejä eri puolelle Suomea kuuntelemaan suosikkejaan ja tanssimaan. Niin sitä tehtiin kolmisenkymmentä vuotta sittenkin. Ja silloin ei ollut autojakaan. Ajettiin prätäkällä. Sateessa ja viimassa, mutta kyllä kannatti.

Pitkin kevättä kuului huhuja, että Perniön Sisu laittaa kovalla tohinalla Hallin lavaa iskukuntoon. Tai eihän sitä mikään Sisu laita vaan sisukkaat ihmiset. Sitähän piti mennä katsomaan.

Paikka on mitä sopivin tanssilavalle. Lava on lähellä isoa tietä, eikä pitkien põlisevien sorateiden takana. Mutta kuitenkin se on sopivasti kätkössä. Jo nurmikkoinen parkkialue tuntuu kutsuvalta. Lava on sopivan pieni. Mutta tärkeitä on, että se on muodoltaan pyöreä. Ikkunoita ja luukkuja voi avata sitä mukaan, kun tunnelma kuumenee.

Vanhaan aikaan lavoilla ei ollut olutta eikä muitakaan väkevämpiä. Useimmilla oli jonkinlaiset omat lestit mukanaan, joita käytiin pusikoissa vahtimassa. Tänne eksyneet ulkomaiset sitä ihmettelivät. Televisioyhtiöt tulivat oikein tekemään ohjelmia suomalaisesta tanssilavaelämästä. Meistä tehtiin alkeellisia metsäläisiä. Tuntui oikein pahalta.

Nyt tämäkin puoli on alkanut normalisoitua. Hallin lavallakin saa kaljansa, jos haluaa. Ei ole pakko ottaa omaa pulloa eikä juoda sitä kokonaan saman iltana.

Toivottavasti perniöläiset ja vieraatkin löytävät Hallin lavan. Nyt kun tanssit ovat joka lauantai, ei tarvitse ihmetellä, onko vaiko eikö.

Menestystä!

pajen